

Англія. 1478 рік.

— Біжи, Ванессо!

Мама штовхас мене до задніх дверей, які ведуть просто до лісової хащі. Десь поряд знову лунають постріли, і я розумію, що вони вже близько. У нас є не більше кількох хвилин на втечу.

— Я не піду без вас, — мій голос тремтить, але погляд залишається твердим. — Мамо...

— Ми наздоженемо тебе, метелику. Все буде гаразд, — вона затнулась, коли щось знову гупнуло. — Біжи й не озирайся. Негайно!

Я зустрілася з її карими очима ще один раз, після чого розвернулася і рвонула до виходу. Темрява відразу огорнула мене, позбавляючи орієнтації у просторі, проте я мчала вперед не зупиняючись. Усі органи чуття, здавалося, вийшли з ладу. Я не чула й не бачила нічого і нічого. Не було навіть страху чи болю від тіла, що раз по раз било по тілу

й залишало глибокі подряпини на шкірі. Наразі працював єдиний інстинкт — вижити.

Я не знала, скільки часу минуло і яку відстань пробігла, перш ніж змогла зупинитися. Серце калатало як скажене, ніби от-от воно вирветься з грудей. Дихання збилося, і я зігнулася навпіл, обіпершись на коліна, щоб хоч якось його відновити. Органи чуття нарешті запрацювали, а з ними прийшло усвідомлення, від якого мороз пройшовся спиною. Навколо панував суцільний морок і мертва тиша.

Батьки мали б вже давно наздогнати мене. Невже я опинилася аж так далеко від дому? Чи сталося щось гірше? Чи можливо, що вони не встигли втекти? Чорт забирай, голова почала закипати від цих страшних думок, тож я змусила себе зосередитися на просторі навколо. Нічого путнього не вийде, якщо мене охопить паніка, тому зробила глибокий вдих і спробувала придивитися до лісу.

Очі потроху звикали до темряви, і мені вдалося розгледіти обриси дерев. Широкі дуби, які я впізнала б навіть на дотик, оточували мене з усіх боків. Ця галявина була моїм постійним місцем відпочинку роками, тому, відчувши неабияке полегшення, я відшукала свій улюблений круглястий пеньок, що ховався поміж чагарників, і вклатася там, пригнувшись спиною до найближчого товстого стовбура. Колись я дивувалася, що інше дерево росло так близько, однак зараз це вже не мало значення.

Не було сенсу намагатися вийти з хащі вночі чи повертатися додому, єдиний розумний варіант — дочекатися світанку. Якийсь час я просто сиділа, борючись зі своєю свідомістю, яка прокручувала найгірші сценарії розвитку подій безперестанку, але згодом таки провалилася в неспокійний сон.

~

Я скочила на ноги, геть не уявляючи, де перебуваю, і ледь стримуючи крик, що застряг в горлі. Моє закоцюбле тіло

зовсім не зраділо такому підйому й відгукнулося різким болем, а разом із ним повернулися спогади про вчорашній день і ніч. Тепер, коли заціпеніння минуло, мій мозок таки досягнув, наскільки паршивою виявилася ситуація. З'явилася нудота, живіт скрутило від неприсмного передчуття, а первісний страх, ніби лепцатами, скував кінцівки, не даючи змоги поворухнутися.

«Будь ласка, нехай вони будуть живі», — миттєво промайнуло в голові.

Мабуть, щойно мені на думку спало найбезглуздіше рішення з усіх можливих, але силою волі я змусила себе йти в напрямку дому. Я мала знати, що з моєю родиною, навіть якщо це стане останнім, що я зроблю у своєму житті.

Вже зовсім скоро мене накрило нове жахливе усвідомлення. Насправді не було потреби заходити до будинку, щоб зрозуміти: тут порожньо, ніде немає жодної живої душі. Живої. Слово відчувалося як ніж, яким прорізають діру в моєму серці. Я запхала цю думку якнайдалі, і, більше не приховуючи власної присутності, зайшла всередину.

— Ні, — вирвалось у мене, — ні, ні, ні, ні...

Я повторювала одне й те саме як затяту молитву, припавши на коліна біля холодного тіла матері. *Кров.* Навколо було стільки крові, що вона не могла належати одній людині. Я озирнулась, давячись сльозами, і зачепилась поглядом за ще одне тіло. Батько. Я кинулася до нього, хоча й знала, що це марно. Татова шкіра була така ж холодна.

Я спізналася. Я взагалі не мала їх залипати. Чому я втекла? Чому думала, що вони впораються? Моє тіло затремтіло ще сильніше, з горла виривалися ридання, а груди стискав невимовний біль втрати, набагато гірший за фізичний.

Вони мертві, і це моя провина.

Моя провина.

Моя провина.

Моя провина.

Моя провина...

2

Велика Британія. Наші дні.

— Біжи, Ванесса тут!

Я хижо всміхнулася, чудово знаючи, що їм не втекти. То були мої підлеглі, що припустилися найбільшій можливій помилки — зрадити свою королеву.

Дівчину я сама обернула кілька років тому, вона була однією з моїх персональних служниць протягом останніх місяців, та, як виявилось, шпигункою, яка мала зібрати якомога більше внутрішньої інформації за наказом Ради Старійшин — вищого відьомського органу влади. Хлопець же був надто дурним і закоханим, щоб не допомогти їй. Гадаю, це можна назвати романтичним, ну а що за романтика без трагедії?

Прочекавши рівно п'ять хвилин, я рушила за ними поміж дерев. Не було жодної потреби поспішати, адже парочка вже перебувала в оточенні. Мої воїни чекали лише наказу, стоячи на своїх позиціях по периметру лісу, та я не збиралася його давати. Полювання — надто весела